

Lees nog meer over stoere Steffie:

STOERE STEFFIE

bij de Romeinen

Annemarie Bon

Illustraties

Marja Meijer

LEESNIVEAU

			M	E	M	E	M	E	M	E		
AVI	S	3	4	5	6	7	P					
CLIB	S	3	4	5	6	7	8	P				

Avontuur | Romeinen

Toegekend door Cito I.s.m. KPC Groep

Nur 287 / IPP042501

Bisac JUV043000 / JUV064000 / JUV016020

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXV Tekst: Annemarie Bon

© MMXXV Illustraties: Marja Meijer

Omslagontwerp: Petra Gerritsen

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie

in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt

voor het trainen van kunstmatige intelligentie.

kluitman.nl

Een opgraving

‘Wat zie jij er raar uit, Rinus,’ zegt Steffie als ze het lab van Rinus binnen stapt. Hij heeft blote benen, sandalen aan zijn voeten en een soort tuniek met een riem erom aan. ‘Het is nog geen carnaval.’

Rinus wiebelt met zijn voeten. ‘Er zijn hier in de buurt resten van een Romeinse wachttoren gevonden. Ze denken dat die tijdens de Bataafse Opstand in het jaar 70 verwoest is. Ik heb me verkleed als Bataaf, omdat ik wel eens wil weten of er daar in die tijd ook een fort was.’

‘Jij, in de tijdmachine?’ roept Steffie. ‘Dat durf je toch niet?’

Rinus duikt in een tas en haalt er een linnen jurk uit. ‘Dus ga jij met me mee, stoere meid! Jij bent nergens bang voor,’ zegt hij, terwijl hij de jurk voor Steffie houdt. ‘Past mooi!’

‘En wie haalt ons dan terug, als er iets mis gaat met het horloge?’ vraagt Steffie.

‘Daar heb ik iets op bedacht,’ zegt Rinus trots. ‘Ik ben niet voor niks een uitvinder. Deze keer doe

ik het horloge om. We kunnen samen terug, als we elkaar een hand geven. Maar gaat er toch iets mis, dan worden we na een dag vanzelf naar onze tijd terug gehaald.'

Steffie zet grote ogen op. 'En wat als we in gevaar zijn? Zo'n opstand is toch een soort oorlog?!

Rinus plukt aan zijn baardje. 'We gaan naar het jaar 69, vlak voor de opstand uitbreekt.'

'Een Romeins fort, zei je?' Ineens krijgt Steffie super veel zin om met Rinus mee te gaan. 'Kom maar op met die jurk!'

Even later staan er twee Bataven in de tijdmachine. Rinus ziet een beetje bleek.

'Je hoeft niet bang te zijn,' zegt Steffie. 'Je wordt even een beetje duizelig, maar dat is snel weer over. Het is bij mij al vijf keer goed gegaan. Pak mijn hand maar vast, dan raken we elkaar niet kwijt.'

8

Julius Civilus

'Au!' roept Steffie. Rinus is boven op haar geland op een harde lemen vloer. Het lijkt alsof ze in een grote donkere stal zijn beland. Steffie geeft Rinus een duw, zodat hij van haar af rolt. Nu kan ze weer adem halen.

'Help!' roept Rinus. Hij houdt zijn handen voor zijn ogen.

'De reis is al achter de rug,' zegt Steffie.

'O ja?' hoort ze dan ineens een zware stem. 'Is de reis al achter de rug?'

Als Steffie opkijkt, ziet ze een woeste man met lang haar en een baard. Hij draagt een soort berenmuts en een mantel van bont. En als Steffie goed kijkt, ziet ze dat hij maar één oog heeft. Het andere is een litteken.

Om hem heen staan net zulke woeste mannen. Ze zijn zwaar bewapend met speren en knotsen. Nu wil Steffie het liefst haar handen voor haar ogen doen. Ze zitten in de val!

‘Wat doen jullie hier ineens?’ brult de woeste man. Hij is vast de leider. ‘Zijn jullie Romeinse spionnen?’

Steffie slikt even. ‘Eh... echt niet. Wij zijn ook Bataven! Van een verre stam. We komen jullie helpen!’

‘Nou, dan denk ik dat ik jullie hulp goed kan gebruiken,’ zegt de leider. ‘We zoeken een boodschapper. Spreekt je vader Latijn?’

Als Rinus niet antwoordt, stoot Steffie hem aan. ‘Spreek je Latijn?’ vraagt ze.

Rinus gluurt bang tussen zijn vingers door en knikt ja.

‘Ik ben Julius Civilus,’ zegt de leider. ‘We staan

op het punt om het fort aan te vallen, maar we zijn het niet eens. Moeten we het fort in de fik steken en die Romeinen meteen doden? Of moeten we ze de kans geven om te vluchten? Zo’n fort kan ons ook wel van pas komen.’

‘Jullie kunnen er over stemmen,’ stelt Steffie voor. ‘Vechten of overgave?’

Julius knikt. ‘Goed plan. Wie de Romeinen de kans tot overgave wil geven, steekt nu zijn hand op.’

Er klinkt wat gemopper, maar bijna alle handen gaan de lucht in.

‘Ik had juist zin in een potje matten,’ roept er een.

‘Zorg er wel voor dat ze alles laten liggen,’ zegt een ander. ‘Alle buit is voor ons.’

Dan keert Julius zich tot Rinus en Steffie. Rinus is opgestaan en staat achter Steffie.

‘Jullie moeten de boodschap aan de Romeinen brengen. Ze moeten zich overgeven of we steken de boel in de fik. Ze krijgen vrije aftocht, als ze hun paarden en wapens achter laten.’

‘En wij?’ vraagt Steffie. ‘Mogen wij dan ook weg?’

Julius neemt Rinus eens goed op. ‘Ja, jullie mogen daarna gaan. Aan zo’n slapjanus als je vader hebben wij niks in onze troepen.’

‘Trek je er niks van aan, Rinus,’ zegt Steffie zacht. Ze doet haar best om hem moed in te spreken, al bibbert ze zelf van binnen. ‘Het loopt vast goed af. En zo krijg je mooi de kans om het fort goed te bekijken.’

De ogen van Rinus lichten op. ‘Dat is waar!’ Het lijkt alsof er weer wat meer kleur op zijn wangen komt.

Naar het fort

Julius loopt met Steffie en Rinus voorop naar het fort. Een enorme troep mannen gaat joelend achter hen aan. De mannen in de schuur bleken slechts de aanvoerders te zijn.

Ook langs de kant van de weg staan mensen vaak stil om hen toe te juichen.

Steffie moet Rinus af en toe een duwtje geven, zodat hij verder loopt. Wil hij proberen om weg te komen? Dat kan nu echt niet. Ze weet zeker dat ze dan kennis zullen maken met de wapens van de woeste mannen.

